

Erkenning

Wat zal dat betekenen voor De Cementen Tuin? Het is een roman, hoe begin je daaraan?

"Ik heb een bepaald gevoel bij het lezen van dat boek. Ik zoek waar ik dat nog ervaren heb: muzikaal, plastisch. Zo bouw ik een basis op en geef het aan anderen met dezelfde interesses door. Dat wordt een wisselwerking waaruit de voorstelling stilaan groeit. Vele andere elementen hebben dus een even groot belang als het boek."

Je bent wel altijd veel met tekst bezig, maar het toneelrepertoire zint je blijkbaar toch niet echt.

"Dat is toeval. Ik denk niet in een bepaald patroon. In ontdek bij mezelf zaken die terugkomen."

Je stelt zelf achteraf vast wat je gedaan hebt?

"Inderdaad, dat vind ik veel boeiender. Ik weet zelf niet in welke richting het allemaal loopt."

Dit wordt reeds je vijfde produktie. Je staat niet alleen artistiek maar ook organisatorisch en financieel volledig op eigen benen. Lukt dat?

"Dat lukt dank zij de bereidwilligheid van vele mensen die zich volledig inzetten en waar ik niets terug kan voor geven. Dat loopt fantastisch maar kan toch niet blijven duren. We zijn steeds alleen met het artistiek produkt zelf bezig geweest. Nu zullen we wel de activiteiten moeten veruimen en nieuwe mogelijkheden zoeken, bijvoorbeeld financieel."

Tristan, lente '83

Tristan, naar de novelle van Thomas Mann, is de beschrijving van een liefdesrelatie tussen een schizofrene schrijver en een ziekelijke vrouw, die allebei in een sanatorium verblijven. Essentieel in dit gegeven is niet de relatie zelf, maar het probleem van de schrijver die hierover wil spreken. Thomas Mann, en regisseur Dirk Roofthoof en acteur Guy Cassiers met hem, gebruiken de liefdesverklaring als een metafoor voor de onmogelijkheid om gevoelens onder woorden te brengen.

In een eerste deel wordt het probleem in een beschrijvende tekst gesitueerd: met abstracte personages en een toneelbeeld dat zo duister is, dat het publiek letterlijk gluurder wordt. In een tweede beweging richt Guy Cassiers zich direct tot de voyeurs en schrijft hij als het ware een brief aan een publiek dat hij veracht. Het centrale dilemma, in de tekst en in de voorstelling, nl. de onduidelijkheid over de verschuiving in één personage van Ik naar Schrijver, wordt niet opgelost: er wordt ruimte geboden aan het publiek om de schaarse tekens in te vullen.

K.T.

"Dat is dus een van de nadelen wanneer men theater maakt buiten de schouwburg. Je kansen worden dan zeer miniem. Ik wil geen kritiek leveren maar het is spijtig dat jonge groepen zich zo vlug in de schouwburg vergalopperen. Ze trachten hun ideeën te realiseren in een kader waarin het volgens mij zeer moeilijk is iets hedendaags uit te drukken. Dat zijn twee tegengestelden. Vele groepen zijn te vlug tevreden met dat kader omdat daar de erkenning — ook financieel — te rapen valt. Het is juist aan hen om het theater naar andere plaatsen te verleggen. De schouwburg heeft zijn functie, maar er zijn veel andere mogelijkheden. Een egocentrische ingesteldheid past niet in de schouwburg."

Je zal dus niet de schouwburg gaan bespelen met het oog op subsidies?

"Die subsidies zijn bijzaak. Financiële steun zou welkom zijn maar ik wil er niet over zeuren. Belangrijk is dat er in het theater meer openheid zou moeten zijn voor produkties die niet in de schouwburg thuishoren. Ik heb soms de indruk dat er angst is voor wat daarbuiten gebeurt. Het theater is een wereldje op zich en het is niet gemakkelijk een wereldje in dat wereldje te maken."

Theo Van Rompay

De ontmoeting, herfst '83 10%

De Ontmoeting is als voorstelling het resultaat van een weinig harmonische confrontatie tussen Guy Cassiers' kleinschalige theaterbehoeften en de protserige ruimte van een klassieke schouwburg: De Antwerpse Arenberg. Er zijn twee delen: een collage uit Handkes Sprechstücke, en een lang gedicht van Rilke, gesproken tegen de achtergrond van Mahlers Kindertotenlieder. De nietigheid van de acteur wordt geconfronteerd met de complexiteit van de scène: opnieuw heel weinig licht, een nauwelijks aangeklede ruimte (wat buizen en lampen, en een grote houten kar) waar Guy Cassiers haast in verdrinkt. Ondanks deze mislukkende dialectiek acteert Cassiers 'juist': door zijn charmant-onbeholpen dictie en zijn krampachtige gestiek (vooral handen, en ogen) concentreert hij alle aandacht op de tekstbehandeling. *De Ontmoeting* gaat over aanpassing, over de sociale nulgraad, voorafgaand aan het samenleven, en de voorspelbare frustraties daarna. Over de onmogelijkheid om met de samenleving tot een consensus te komen, over de dood.

K.T.

Geruchten (AKT).
Foto K. Kuypers

